

2-7 (58)
Brd. 25/2016

VESELIA

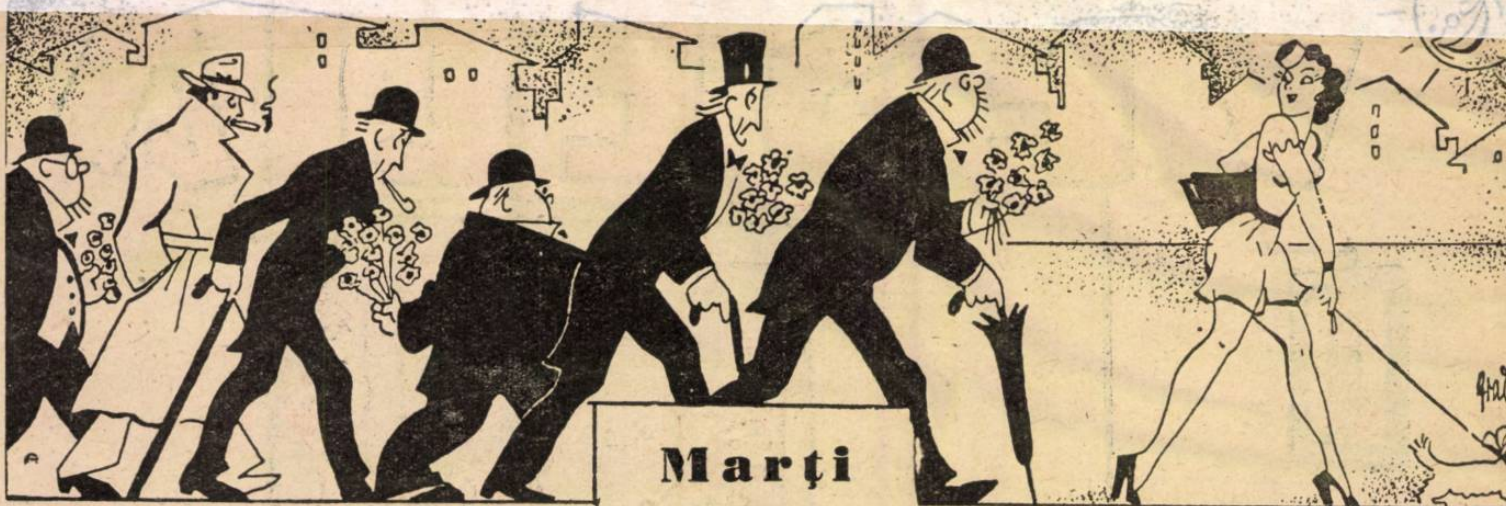

16
Călin

CÂND NU MERGE TELEFONUL

— La urma urmei, dragă Gogule, îmi pare bine că șeful nostru a înnebunit, fiindcă telefonul servește și el la ceva... Uite! Șeful și-a făcut pălărie din el...

25 JUL. 1944

Proprietar:
Soc. An. „Universul”, București
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat:
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil:
CONSTANTIN COSCO

Inserisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov
Redacția și Administrația:
București I
Str. Brezoianu 23—25, tel. 3.30.10

ABONAMENTE:
Pe 12 luni Lei 700
„ 6 „ „ 370

Un ziarist celebru

— De când sunt n'am pătit încă una ca asta! zise tipul ștergându-și furios fața, cu o batistă mare, cât o basma, presărată cu floricele de toate culorile și de toate mărimile! Escroci domnule! Escroci pe toate drumurile!

L'am privit cu gura căscată, uluit de tonul furios cu care mi se adresa

— Extraordinar domnule! Nu se mai poate trăi în țara asta din pricina escrocilor. Mișună ca viermii: peste tot, pe străzi, prin case, prin localuri, în trenuri..

Batista intra din nou în funcțiune absorbind râurile de sudoare ce curgeau pe obrajii lui roșii și bucălați.

Il priveam tot atât de uluit ca la început, cu răsuflarea oprită și cu sufletul la gură. În viața mea nu-l mai văzusem.

Mic de statură, chel și gras, părea că a înghițit un butoi de bere și se silea să-și ridice hurta din când în când ca să nu-i ajungă pe sub fotoliile plușate ale vagonului

Cu mâna stângă își amucase pălăria și-și făcea vânt, iar cu dreapta în care ținea batista lui mare își ștergea fața umedă.

Un moment privi pe tereastră apoi descheindu-și gulerul și cravata, glăsui din nou.

— Extraordinar domnule! Trebuie făcut ceva! O măsură drastică în contra acestor paraziți, acestor bandiți ordinari, se impune imediat. Nu mă las!

Își ridică mâniat burta, cu ambele mâini, apoi ștergându-și furios fața de sudoare urmă:

— Măine merg la ministru! Dacă nu-mi dă satisfacție în douăzeci și patru de ore, ridic parlamentul în picioare. Înțelegi? Il ridic în picioare!...

Intimidat de tonul agresiv al bolo-

bocului dar mai ales că acesta urma să ridice parlamentul în picioare, nu îndrăzneam să-l întrerup. Într-un târziu, când omul meu se mai liniștise, dusei mâna la cravată pentru a-i aranja nodul, tușii de două ori și zisei, cam sfios:

DILEMA

— Ce nenorocire, întotdeauna se întâmplă așa! Oricâteori nu port ochelarii, reîncepe durerea de cap.

— Dacă îmi permiteți, domnule, cu cine am onoarea?

Surprins de întrebare s'a oprit denudată cu batista pe gură și m'a privit cu ochi uluiți, uitând un moment să-și mai șteargă nădușala

— Cum? Nu mă cunoști? Nu citești ziarele niciodată?

— Ba da... citeș zilnic „Simplonul”... am îngânat eu stins și emoționat, așa cum trebuia să fiu în fața unuia care urma să ridice în picioare parlamentul și de care se vorbea în ziare atât de mult ca să-l cunoască lumea fără să-l mai fi văzut vreodată

Ca lovit în creștetul capului, tipul a dat ochii peste cap și s'a prăvălit cu toată osâna spatelui peste rezemătorea fotoliului

Cum ai spus? Simplonul? Citești „Simplonul”? Citești ziarul acela injurios, fițuica aceea blestemată plină de brașoavele unor nebuni? Ești dumneata în stare să-ți pierzi timpul citind un asemenea ziar?

Tipul și-a ridicat un picior și l-a trântit greoi peste celalt.

— Nu mă așteptam domnule! Pe cuvântul meu că nu mă așteptam! De cum te-am văzut, mi-am zis: uite un om care n'a citit niciodată „Simplonul”. Uite un om care nu are sufletul pervertit de acei bandiți, nu are gândurile îneșurate de articolele lor murdare. Când colo, dumneata citești... citești „Simplonul”? Încăodată se dovedește cât de adâncă este cugetarea că aparențele înșală.

Tușeam sufocat, nu mai îndrăzneam să respir. Imi coborasem privirea în pământ și nu îndrăzneam să o mai ridic

— Dumneavoastră ce ziar citiți? întreb eu înecă

Ochii lui mici s'au înfundat în grăsimia obrazilor, apoi gura lui mică s'a deschis ca o cavernă și fericit mi-a răspuns:

— Să citesc, ai zis? Hahaha! Eu scriu domnuie! Scriu! Un ziar întreg, zeci de articole, mii de fraze, milioane de cuvinte. Ințep, spintec, execut, mușc! Eu domnii mei sunt celebrul Decebal Carat! Sunt domnul meu, directorul celui mai mare ziar european, sunt suflul gazetariei Europene. Desigur că nici n'ai auzit de ziarul meu! Dușmanii mei dela „Simplonul” lupă pe toate căile să mă dejameze și să mă arunce în bezna necunoscutului. Dar „Alarma Dâmboviței” va triumfa peste tot și toate. Eu lupt cu onoare și lupt cu furie: până la moarte! Ura!

Mă trecuseră nădușile, simțeam capul văjund.

Tipul lovi cu furie în fotoliu apoi cu vocea schimbata brusc, continua dulceag ca mierea scoțând din buzunar un carnet gros, cu scoarțe tari.

— Sunt sigur domnii mei că vrei să faci parte dintre nemuritori. Curaj! Un simplu abonament la ziarul „Alarma Dâmboviței” și vei câștiga Nirvana.

Fără să pot spune un cuvânt am băgat mâna în buzunar și am scos portofelul. Domnul Decebal Carat l'a înșăcat din mainile mele, a scos două hărți de câte o mie, le-a aranjat, le-a bătut pe laturi și le-a făcut să alunece în buzunarul lui umflat ca o pungă.

Apoi a complectat repezit o foaie din carnetul cu scoarțe groase cerându-mi numele și adresa, apoi zâmbind a dispărut din compartiment, înfigându-se în domnul care fuma tacticos pe culoar.

Rămas singur cu gândurile mele, nici nu știu când am ajuns la București.

Acasă mă așteptau zarele pe ultimele șapte zile. Le-am luat pe rând și le-am rupt în bucățele mici, fără să le citesc. Ce-mi trebuiau alte ziare când eu câștigasem Nirvana, toată, printr'un simplu abonament la „Alarma Dâmboviței”. La ultimul ziar m'am oprit. Fotografia amicului meu din tren, trona pe prima pagină. Curios, am desfăcut ziarul și am citit: „Căutat de poliție... Se dă drept director de ziare și stoarce sume importante pe abonamente... un abil escroc...”

Mă trecuseră nădușile și simțeam că mi se face negru înaintea ochilor.

— „Escroci domnuie! Pe toate drumurile, mișună ca viermii!... O măsură drastică se impune”... Pe legea mea dacă nu-mi vine acum și mie să ridic parlamentul în picioare!

VEGHERITT

Provincia

Târgoviște

Oraș istoric cu ruine
Cu ziduri vechi și vizuine.
Târgoviștea stă gârbovită
Plină de glod și de ispită.

Pe străzi e veșnic lume droaie
Riscând să-și piardă prin noroai.
Galoșii, cumpărați cu trudă
Sau moșteniți dela vre-o rudă.

Dar ve le pasă lor de asta?
Indură răbdători năpasta
Numai să-și facă promenada
Să-și plimbe surâzând „fațada”

Pe drumul vechilor voevozi
Trec școlărițe, doici cu plozi
Iar când se-aprinde felinarul
Fetețe umplu 'ntreg trotuarul

Mai vezi elevi cu pălărie
Ce-așteaptă'n colț, la primărie
S'apară dudușă Relli,
Lilyșor, Vetușă sau Nelli

În centru-i o grădină mică
Cu morcovi, varza, pătlăgică
Și botezată din eroare
Grădină publică, îmi pare

Bătrâna Ialomîța-și vară
A valurilor grea povară,
Văitându-se cu glas domol,
Plină de broaște și petroi

Pe socluri stau Alexandrescu
Și Cârlova și Rădulescu.
Și par că'ntreabă fiecare
— Ai mei urmași sunteți voi oare?

CAROL PETER

— Dece vrei să divorțezi, Adelo? Bănuești de necredință pe bărbatul tău?
— Da, sunt convinsă că ultimul meu copil nu-i dela el!

novăriei

Nae Mănușu, cunoscut de toți judecătoria, hoinărea pe calea Victoriei.

Acum începe să coboare pe strada Domn ța Anastasia.

Astăzi, a avut o mână fericită. Trece, una câte una, în buzunarul stâng al hainei, minunatele prăzi care-i deformează buzunarul drept al pantalonilor. Ține să-și dea seama de prețul lor.

— Iată-te, frumoasă sacoșă de argint, care aparțineai, mai adineauri, unei cucoane grase și astmatice! Dar, ce înseamnă asta?! In interiorul tău nu adăpostești de cât o monedă de 100 lei? Auzi, să te plimbi pe calea Victoriei, cu atât de puțini bani la tine! Tare nesocotite mai sunt femeile! Din douăsprezece prăzi, a cercetat zece.

Deodată, în colțul străzii Brezoianu, se oprește.

Se întoarce... Caută pe jos... Își scoate buzunarele.

Ce naiba, doar știe să numere.. Treisprezece portofele trebuia să aibă la el... Și când colo, lipsește unul!

Traversează strada. Intr'un gang,

începe din nou să numere. Unul, doi, trei, cinci, zece, douăsprezece! Se îngâlbenește, își scutură hainele, caută prin căptușeală.

Nici o îndoială.

Numai portofelul lui lipsește la apel! I s'a furat portofelul! Ce rușine!

Acum își aduce aminte. Da, pe calea Victoriei, lângă Alcalay, un domn elegant s'a lovit de el. Era un hoț de buzunare. Există așa dar și hoți? Până acum el credea că nu existau decât păgubași.

Cine naiba l-a pus să plece în oraș cu bani la el? Ce să facă acum?

Spre binele societății umane, trebuia să depună o plângere la poliție.

Iată-l la secția cea mai apropiată:

— D-le comisar, mi s'a furat portofelul!

— Și d-tale, d-le? Asta-i curată epidemie. De azi dimineată, douăsprezece persoane au venit să reclame același lucru. Chiar adineauri a eșit de aci o doamnă grasă și astmatică...

Metodic, comisarul ceru amănunte.

— Unde credeți că...

— Pe calea Victoriei.

— A i tot pe calea Victoriei. Cere o descriere a portofelului. Ce conținea?

Nae Mănușu, găsește aceste întrebări jignitoare. Ce naiba, doar nu-i el hoțul!

Agasat, scoate, deodată, pe masa comisarului, tot conținutul buzunarelor.

— Vreți dovada c'am fost furat, d-le comisar? Poftim, dovada este că, din aceste douăsprezece portofele, nici unul nu-i al meu. Mă puteți căuta peste tot, nu veți găsi nici urmă de portofelul meu!... Am fost jefuit!

Câine inteligent

În cercul unor vânători, la „Café de la Paix“ se vorbea despre inteligența animalelor.

La un moment dat, unul din comenseni spuse:

— Dragi prieteni, acum câțiva timp am avut un câine extraordinar ca inteligență. În fiecare zi îi dedeam nouă lei cu care se ducea la brutărie, cumpăra o jumătate de pâine pe care o mânca în drum spre casă. Iată că într-o zi el veni acasă mort de foame; a doua zi la fel; a treia zi tot așa.

Ce naiba să fie cu câinele meu?

Intrigat la culme, mă pui la pândă. Văd câinele ducându-se la brutar, lăsând cei nouă lei pe teșghea și primind, în schimb, o jumătate de pâine. O luă în bot și porni cu ea...

Ajunzând în fața unei curți de pe strada Olari, intră înăuntru... Caut să văd ce face el acolo.

Ce să vezi? În fundul curții, într'un coteț, stătea culcat un câine bolnav, care se trudea să roadă din pâinea adusă de câinele meu...

Toți cei de față, admirând inteligența câinelui, nu mai conținut cu laudele.

Un alt comensan, pe nume Alecu, spune la rândul-i:

— Hei, asta nu-i nimic, dragii mei. Eu am avut un câine mult mai inteligent ca ăsta despre care a fost vorba acum. Câinelui meu îi dedeam în fiecare zi câte nouă lei să-și cumpere pâine. Într-o zi, întâlnind pe brutar, îmi zice:

— Coame Alecule, din ce pricină nu mai vine câinele d-tale să cumpere pâine? De patru zile n'a mai dat pe la mine!

— Ce vorbești? Nu se poate! Îi dau zilnic câte nouă lei!

— Cu toate astea, pe la mine n'a mai dat!

Curios să știu ce face câinele meu cu banii, m'am pus la pândă. Iată-l pe Azor al meu luând cei nouă lei, dând fuga în grădina unde îi îngropă în pământ. Și după câteva zile, când isbui să strângă optzeci de lei, a dat fuga cu ei la Rochus și și-a cumpărat o jumătate kg. de salam popular și niște muștar într-o hârtie pergament...

Prietena. — Vasăzică, după atâtea suferințe?
Văduva pompierului. — S'a stins

Cocktail

CEARTA

Primul funcționar. — Ionescule, ești cel mai mare dobitoc din lume!

Al doilea funcționar. — Și tu, Petrescule, ești un măgar patent!

Directorul, intervenind. — Pardon, pardon, a-lor. Ce înseamnă asta? Mi se pare c'ați uitat că sunt și eu pe aici!

N'ARE DREPTATE?...

Mitică vine de la fabrică. De departe îl zărește nevasta.

— Scumpo, strigă el. Bucură-te că mi-au urcat leașa.

— Cu cât? întrebă consoarta curioasă.

— Cu două kilograme de vin pe săptămână.

*

— Dacă există un lucru pe care îl detest e atunci când văd că cineva aprinde trei țigări cu un singur chibrit!

— Sunteți superstițios?

— Nu, sunt fabricant de chibrituri.

*

— Va să zică domnule doctor, e grav ceea ce am în stomac.

— Nu știu, stimată doamnă; autopsia vă va lămuri precis.

LA ȘCOALA

Profesorul întreabă pe un elev din clasă:

— Nicușor Ionescu, dacă s'ar întâmpla să găsești pe stradă o sută de lei, ce-ai face cu ea, ai păstra-o pentru tine?

— Nu, d-le profesor

— Bravo, Nicușor! Vedeți, băeți, așa trebuie să faceți toți în astfel de ocazii. E nevoie să știți că cîntea e cel mai prețios bun din lume. Ei, Nicușor Ionescu, ce-ai face tu cu suta de lei?

Drept la cinematograful m'as duce, după ce mi-aș cumpăra și două țigări naționale.

SEMNALMENTE

Mitică vrea să-și scoată un nou carnet de identitate.

Slujbașul însărcinat cu treaba asta îl întreabă:

— Cum vă numiți?

— Mitică! Mă numesc Mitică Zărulescu

— Câți ani aveți?

— Patruzeci și doi.

— Unde locuiți?

— Pe calea Moșilor.

— Acum să vedem semnalmentele: ochii albaștri... nasul drept... fața rotundă... Aveți ceva semne particulare?

— Da, d-le.

— Anume?

— O unghie încarnată la degetul mare de la piciorul drept.

CONJUGALĂ

Mimi dragă, tu-mi ești mai scumpă decât viața.

— O! Costele, ce draguț din partea ta că-mi vorbești astfel.

— Asta-i adevărul. Ești scumpă cum nu pot să-ți spun... Venirea mea pe lume nu m'a costat nici un ban, pe câtă vreme pe ultima ta rochie a trebuit să plătesc 20.000 lei!

GHICITOARE

— Cine ocolește toată grădina fără să facă nici un pas?

— Uluc!

ATENȚIE DELICATĂ

Căpitanul vaporului. — Rog să-mi îngăduiți d-nelor și d-lor, să vă ofer în seara asta câte un pahar cu șampanie.

Un călător. — Cu ce ocazie oferiți șampania, o-le căpitan?

Căpitanul. — Astăzi serbez aniversarea celui de al douăzeci și treilea naufragiu din care am scăpat cu viață

OM NEMULȚUMIT

— Petrescule, ești mulțumit de noul tău automobil?

— Ttt.

— De ce?

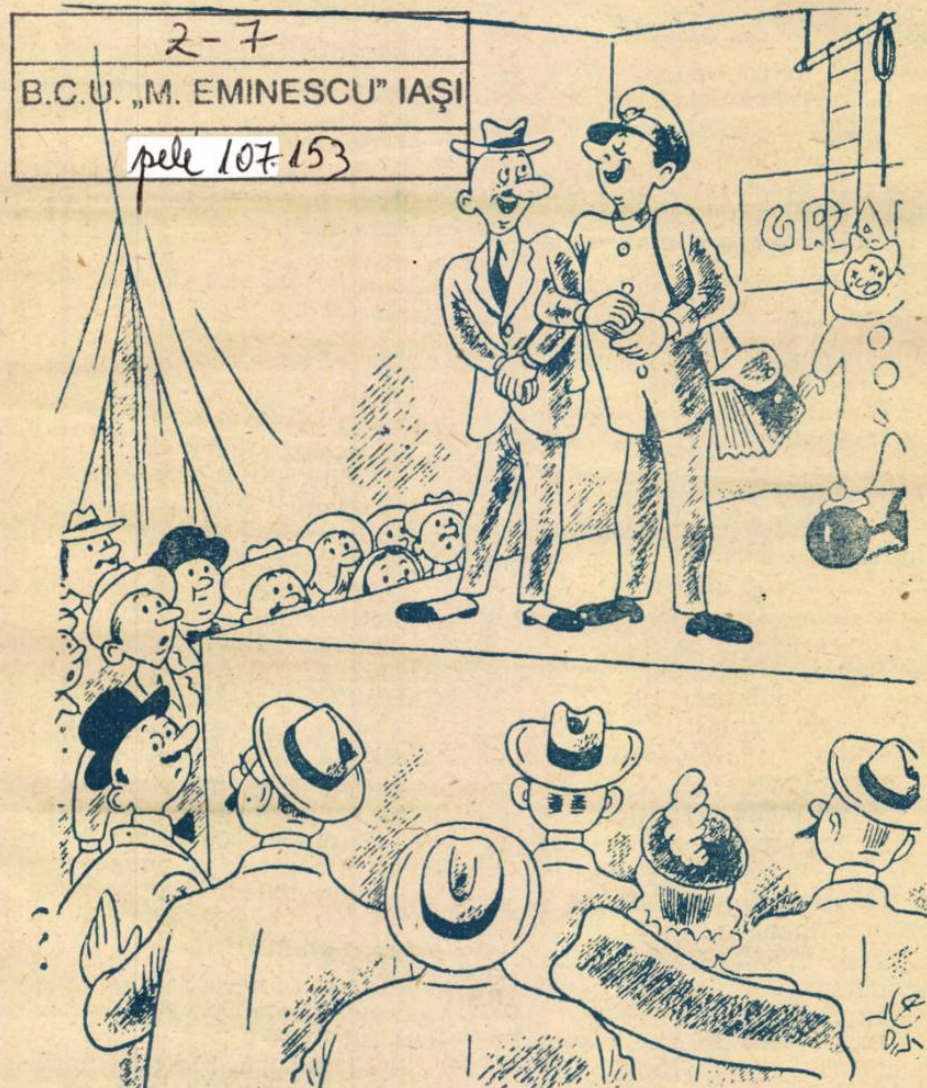
— Fiindcă, monșer, cum să-ți explic?... Eu și automobilul suntem mereu în reparație!

EXCEPȚIE

— Animalele nu sunt admise în vagonul ăsta, d-le!

— Știu, dar ăsta face excepție, căci e un porumbel CĂLĂTOR!

LA CIRC

— Ei? Cine sunt ăștia?

— Un pasager de tramway și tazatorul.

(Marc' Aurelio)

Surâsurie

IN TRAMVAI

- D-le, abonamentul acesta nu e al dv.!
- De ce spui că nu e al meu, d-le controlor?
- Fiindcă pe el e lipită fotografia unui barbat span și dv. aveți o barbă de preot Asirian!
- Tot eu sunt. Dar acum am lăsat să-mi crească barba.
- Din pricina săpunului de ras?
- Nu. Din pricina lipsei banilor!

OM PRACTIC

- Nene Mitică, ai prins pe hoțul care ți-a furat, acum trei zile, pantofii din curte?
- Da, nepoate, am pus mâna pe el.
- L'ai reclamat poliției?
- Încă nu.
- De ce?
- Aștept mai întâi să-l pingelească și pe urmă îl reclam poliției.

CASNICA

- Ah! Ionică, puiule, te iubesc atât de mult!
- Dece mă iubești atâta, Adelo?
- Fiindcă ești un bărbat tare cumsecade! De când m'ai luat de nevastă, n'ai mai făcut nici o prostie!
- Asta a fost ultima!

LA BODEGA

- Chelner!
- Am sosit, cucoane.
- Dă-mi un pahar cu coniac
- Imediat.
- După cinci minute.
- Am adus coniacul, cucoane.
- După ce gustă din el, clientul puse paharul cu coniac pe scaun. Nedumerit, chelnerul întrebă:
- Cucoane, pentru ce a-ți așezat paharul cu coniac pe scaun?
- Păi e atât de slab, încât are nevoie să se odihnească!

MITICA

- Mă Costăche, eri am văzut un om cu trei picioare!
- Tii, ce grozăvie! Unde l'ai văzut?
- La restaurantul unde am eu obiceiul să mănânc!
- Unde avea al treilea picior?
- În mână.
- În mână?
- Da, îl avea în mână și rodea din el!
- Ce vorbești, domnule? E ceva groaznic!
- Taci, prostule! Era un picior de găină!

SIRETENIE MASCULINA

- Mă Costele, care este pricina că umbli pe stradă cu o haină plină de rupturi?
- Nevasta mea!
- Aha! Nu vrea muerea s'o cârpească!
- Da de unde. Port haina ruptă fiindcă astfel sunt sigur că nu va eși niciodată cu mine pe stradă!

NU ȘTIE

- Jeni, te-am căutat eri după amiază, dar nu te-am găsit acasă.
- Am fost plecată.
- Unde ai fost?
- La dentist.
- La dentist? De ce?...
- Din cauza unei măsele care mă durea în chip groaznic.
- Te mai doare?
- Acuma nu știu.
- Cum așa?
- Păi, maseaua a rămas la dentist!

INDIGNARE NELOGICA

- Să-ți fie rușine obrazului, Nicule!
- De ce?
- Abea acum cinci zile am îngropat-o pe mama mea, și tu flueri ca un zănatec!
- Păi, nevestico, indignarea ta e fără rost... Nu vezi că fluer un marș funebru?

PIESA FARA SENS

- Zizi dragă, ai văzut piesa care se joacă la teatrul „Intim”?
- Da am văzut-o.
- Ce părere ai despre ea?
- Ce să-ți spun, e o piesă fără nici un sens.
- Cum așa?
- Între primul și ultimul act trec trei săptămâni, și eroina încă nu și-a înșelat bărbatul!

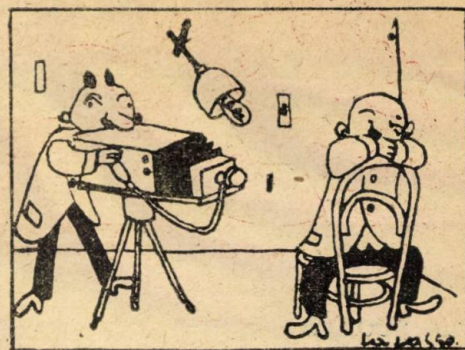
RECIPROC

- Bună ziua, doctore, ce mai faci?
- Bine mersi, amice dragă.
- Cum mai merge cu măcelăria d-tale?
- Depinde... Când am în tratament vite grase la pungă ca d-ta, îmi merge bine!

MARE GOSPODINA...

- Ascultă, nevestico, ce gătești în cele patru oale care fierb pe mașina de gătit?
- Niște supă, bărbate dragă.
- Patru supe!!! De ce oare?
- Da, patru! Mă gândesc că poate nimeresc dintre ele una bună!

PUTEREA OBIȘNUINȚEI

Mitocanul se fotografiază.

Hai să râdem

MITICĂ!

- D-le farmacist, v'am adus inapoi trei din cele patru supozitoare.
- Care-i pricina?
- Nevasta mea n'a putut să le înghită cu nici un chip, spune că au un gust foarte grețos.

LA LICEU

- Ionescu I. Ion.
- Prezent, d-le profesor.
- Fii bun și răspunde-mi la următoarea întrebare: de ce gen e oul?
- Neutru, d-le profesor.
- Cum așa?
- Fiindcă nu se știe ce poate să dea din el, poate eși un cocoș ori o găină!

D'AIA!

- Mache dragă, înainte de a mă mărita cu tine, era cât p'aci să mă logodesc cu prietenul tău Ionescu.
- Aha! Vasăzică d'aia mă cinstește de câte ori mă vede și se uită la mine totdeauna cu atâta recunoștință!

LA ȘCOALA

- Ascultă, Niculescu, spune-mi mie: care dinți apar cei din urmă la om?
- Dinții falși, d-le profesor!

LA MEDIC

- D-le Niță Pitpalac, mă văd nevoit să-ți fac o transfuzie de sânge.
- Nu, nu d-le doftor, nu vreau transfuziune de sânge. Fă-mi, dacă se poate, vre-o cinci transfuziuni de vin negru!

GINERE ISTET

- Păi, bine dom'le, dacă ți-aș da d-tale zestrea pe care o ceri fetei mele, ar însemna să rămân fără nici un ban. Cu ce să-mi susțin eu bătrânețea?
- Cu un baston! Și la nevoie chiar cu două...

Să stăm de vorbă

Cu picioarele în apă rece

Numai cine dăruiește fără să spună nimic e un adevărat filantrop.

Am face mult mai multe lucruri, dacă le-am crede mai puțin imposibile.

Dece să bei din lac, când poți bea din izvor?

Cine intră în moară, iese afară plin de făină!

Nu vinde puli înainte de a-ți scate cloșca!

În momentul când un pictor se gândește la bani, pierde sentimentul frumosului.

Nu există proști mai incomodați decât cei cari au spirit.

E foarte penibil să auzi istorisindu-se prost o anecdotă frumoasă pe care o cunoști, de persoane pe cari nu le cunoști.

Speranța face să nască răbdarea și răbdarea întretine speranța.

Cu vorbe bune stăpânești pe oameni.

Câte lucruri nu faci pentru tine fiind încredințat că le faci pentru alții!...

Oricât de multe știi, tot te mai înșeli destul.

Vremea se răzbună totdeauna pe cei cari nu țin seamă de ea!

Cine aleargă după trei femei deodată, se alege cu... trei perechi de coarne!

Căinele rău are totdeauna botul și urechile pline de sgârieturi.

Frivolitatea femeilor se cunoaște după lungimea rochiei.

Adevăratul curaj e să faci fără martori ceea ce ar trebui să faci în fața lumii întregi.

Lenevia e soră bună cu pisica și cu femeia!

I. Ionescu (Alba Iulia). — Vă mulțumim pentru felicitări, și așteptăm vești noi.

Vic. Tor. — Ne pare bine că ați răspuns la apelul nostru. Cele trimise se vor publica. Mai dorim și alte lucruri tot așa de reușite.

Edmond Dantes. — Din ultima poezie am ales penultima strofă, care pare mai reușită:

Aceste fapte constatând
Mă întreb și eu așa în gând:
Să mai existe poezie?
Sau azi numai proză să fie?

Fiindcă vă întrebați în gând, vă răspundem vrând nevrând:

Din rândurile ce-ați trimis
Noi n-am avut nimic de ales;
Mai bine proză-ar fi să fie
Decât așa copilărie!

Ecce Homo. — Din epigrame am ales câteva, iar „Povestea de dragoste” a avut un tragic sfârșit fiind înghițită de nesățosul coș.

V. Dumitrache. — Schița se publică. Așteptăm și altele.

C. Mer. — Poezia nu prea vă priește. Încercați tot mai bine proză.

B. I. Bogdan. — D. Cosco vă mulțumește pentru felicitări și vă transmite aceleași urări. Materialul excelent. Dorim să vă vedem mai des slova.

Hugo Conce. — Deocamdată am reținut doar semnătura.

Ana și Tina Bărbulescu (Vasilați). — Apreciem talentele dumneavoastră ascunse, dar niciodată nu ne-am putut închipui să pretindeți și bani pentru cele două rânduri indescifrabile, capodoperele dumneavoastră. Chiar de ne-ați plăti nu le publicăm.

Gigi Manolescu. — Cu poeziile dv. inspirate de cele cinci muze ați reușit să adormiți toată redacția.

Lenuța Anton. — Iată isprava duminică:

De aici dela Mărcuța
Vă trimit un mic răvaș
Îl semnez așa... Lenuța.
Foaie verde păpănaș.

Coca Dobrescu. — Inspirațiile duminicale d-n Manon Lescaut nu prea sunt umoristice. Singurul lucru umoristic din întreaga scrisoare este ortografia originală. Despre fond, consultați pe surioara dumneavoastră Viorica; d-sa ne-a trimis încercări de romane senzaționale cu crime și omor lipsite de humor.

Mititelul dela Drept. — Public aici epigrama:

LUI GIGI MANOLESCU,
POETUL CU CINCI MUZE.

Rog cititorii să mă scuze
Dacă răspunsu-i vehement.
Dar ce folos că ai cinci muze
Însă nu ai deloc... talent.

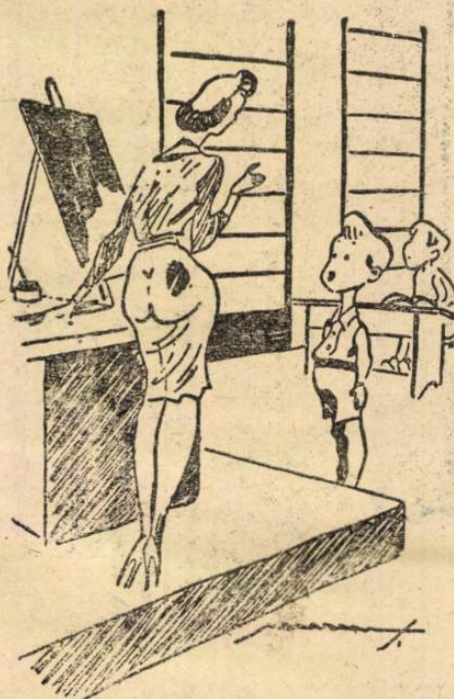
Ion dela Brăila. — Am primit cele patru scrisori și vom alege ceea ce este publicabil. Dă-i înainte cu condeiul căci

Titi Dumitrașcu. — Nici nu-ți poți închipui ce bucurie mi-a produs scrisoarea ta. Păi bine coane, să nu mai dai semne de viață de atâta timp. Era să iau trenul și să mă reped la tine. Veselia apare la fel ca înainte, adică la 10, 20 și 30 ale fiecărei luni. Poți să-mi trimiți material cât mai urgent. Am aflat de noua reședință a lui Potârcă. Scrie-i să-mi trimeată și el material. Alivooar.

Prevenim pe cititorii și colaboratorii noștri că de azi înainte toată corespondența se va trimite administrației ziarului „Unversul” (Pentru „Veselia”), Strada Brezoianu 23—25, București.

SPARAFUCILE

LECȚIA DE EDUCAȚIE

Și să știți dela mine că pudoarea și modestia, adică buna cuviință în ținută și în îmbrăcăminte, sunt cele mai frumoase însușiri în viață.

- Dacă un litru de untdelemn costă două sute de lei, cât costă zece litri?
- Zece mii de lei...
- Dar n'ai habar de matematică!
- Iar dumneavoastră nu știți ce-i bursa neagră...